Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 28. októbra 2021 *

„Odvolanie – Žaloba o náhradu škody – Mimozmluvná zodpovednosť – Nástroj predvstupovej pomoci – Decentralizované hospodárenie – Vyšetrovanie Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF) – Kontroly na mieste – Nariadenie (Euratom, ES) č. 2185/96 – Článok 7 – Prístup k počítačovým údajom – Digitálna forenzná operácia – Zásada ochrany legitímnej dôvery – Právo byť vypočutý – Nemajetková ujma“

Vo veci C-650/19 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 3. septembra 2019,

Vialto Consulting Kft., so sídlom v Budapešti (Maďarsko), v zastúpení: D. Sigalas a S. Paliou, dikigoroi,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

Európska komisia, v zastúpení: D. Triantafyllou, J. Baquero Cruz a A. Katsimerou, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda Súdneho dvora K. Lenaerts, vykonávajúci funkciu sudcu prvej komory, podpredseda Súdneho dvora L. Bay Larsen (spravodajca) a sudca J.-C. Bonichot,

generálny advokát: G. Hogan,

tajomník: R. Schiano, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 10. februára 2021,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 15. apríla 2021,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: gréčtina.

Rozsudok

1 Týmto odvolaním sa Vialto Consulting Kft. (ďalej len „Vialto“) domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 26. júna 2019, Vialto Consulting/Komisia (T-617/17, neuverejnený, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2019:446), ktorým uvedený súd zamietol jej žalobu o náhradu škody, ktorá jej údajne vznikla v dôsledku údajného protiprávneho konania Európskej komisie a Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF), v súvislosti s jej vylúčením zo zmluvy o poskytovaní služieb s referenčným číslom TR2010/0311.01-02/001 (ďalej len „predmetná zmluva“).

Právny rámec

Nariadenie (Euratom, ES) č. 2185/96

2 Článok 4 nariadenia Rady (Euratom, ES) č. 2185/96 z 11. novembra 1996 o kontrolách a inšpekciách na mieste, vykonávaných Komisiou s cieľom ochrany finančných záujmov Európskych spoločenstiev pred spreneverou a inými podvodmi (Ú. v. ES L 292, 1996, s. 2; Mim. vyd. 09/001, s. 303) stanovuje:

„Komisia pripravuje a vykonáva kontroly na mieste a inšpekcie v úzkej spolupráci s príslušnými orgánmi daného členského štátu, ktoré sú informované v primeranom časovom predstihu o predmete, účele a právnom základe kontrol a inšpekcií, aby mohli poskytnúť požadovanú pomoc. Na tento účel sa môžu činitelia daného členského štátu zúčastniť miestnych kontrol a inšpekcií [kontrol a inšpekcií na mieste – *neoficiálny preklad*].

Kontroly a inšpekcie na mieste sa môžu okrem toho na želanie danej krajiny vykonať spoločne s Komisiou a príslušnými orgánmi členského štátu.“

3 Článok 7 tohto nariadenia stanovuje:

„1. Inšpektori Komisie majú za takých istých podmienok ako inšpektori vnútroštátnej správy a v súlade s vnútroštátnou legislatívou prístup ku všetkým informáciám a dokumentom o skúmaných operáciách, ktoré sú potrebné na náležité vykonanie miestnych kontrol a inšpekcií [kontrol a inšpekcií na mieste – *neoficiálny preklad*]. Majú k dispozícii tie isté inšpekčné zariadenia ako inšpektori vnútroštátnej správy a predovšetkým môžu kopírovať príslušné doklady.

Kontroly a inšpekcie na mieste sa týkajú najmä:

…

– počítačových dát,

…

2. Tam, kde je potrebné, vykoná členský štát na požiadanie Komisie náležité preventívne opatrenia v zmysle vnútroštátneho práva, najmä na ochranu dôkazov.“

4 Článok 9 uvedeného nariadenia znie:

„Ak sa hospodárske subjekty uvedené v článku 5 bránia kontrole alebo inšpekcii na mieste, poskytne daná členská krajina v súlade so svojimi vnútroštátnymi pravidlami inšpektorom Komisie pomoc potrebnú na to, aby vykonali svoju povinnosť pri uskutočnení kontroly alebo inšpekcie na mieste.

Úlohou členských štátov je vykonať všetky potrebné opatrenia v súlade so štátnou legislatívou.“

Rozhodnutie 1999/352/ES, ESUO, Euratom

5 Článok 2 ods. 1 rozhodnutia Komisie 1999/352/ES, ESUO, Euratom z 28. apríla 1999, ktorým sa zriaďuje Európsky úrad pre boj proti podvodom (OLAF) (Ú. v. ES L 136, 1999, s. 20; Mim. vyd. 01/003, s. 110), v prvom pododseku stanovuje:

„Úrad je poverený vykonávaním právomocí Komisie pri uskutočňovaní vonkajších správnych vyšetrovaní s cieľom posilňovania boja proti podvodom, korupcii a akejkoľvek inej nezákonnej činnosti negatívne ovplyvňujúcej finančné záujmy spoločenstva, ako aj proti akémukoľvek inému konaniu alebo činnosti v rozpore z ustanoveniami spoločenstva.“

Nariadenie (ES) č. 718/2007

6 Odôvodnenie 1 nariadenia Komisie (ES) č. 718/2007 z 12. júna 2007, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 1085/2006, ktorým sa ustanovuje nástroj predvstupovej pomoci (IPA) (Ú. v. EÚ L 170, 2007, s. 1), stanovuje:

„Účelom nariadenia (ES) č. 1085/2006 (ďalej len ‚nariadenie IPA‘) je poskytovať prijímajúcim krajinám predvstupovú pomoc a podporu pri ich prechode z kategórie krajín zaradených do prílohy II do kategórie krajín zaradených do prílohy I uvedeného nariadenia až do ich členstva v Európskej únii.“

7 Článok 10 ods. 1 nariadenia č. 718/2007 stanovuje:

„Pokiaľ nie je inak stanovené v odsekoch 2, 3 a 4, v súlade s článkom 53c nariadenia [Rady] (ES, Euratom) č. 1605/2002 [z 25. júna 2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 248, 2002, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 74)] a príslušných ustanovení zmlúv ES sa pri vykonávaní pomoci podľa nariadenia IPA uplatňuje decentralizované hospodárenie, pri ktorom Komisia prenesie riadenie niektorých akcií na prijímajúcu krajinu, ale ponechá si celkovú konečnú zodpovednosť za plnenie všeobecného rozpočtu.

Na účely poskytovania pomoci podľa nariadenia IPA decentralizované hospodárenie platí aspoň pre verejnú súťaž, uzatváranie zmlúv a platby.

…“

8 Článok 21 ods. 1 tohto nariadenia znie:

„Prijímajúca krajina určí tieto subjekty a orgány:

…

f) operačná štruktúra podľa zložky IPA alebo programu,

…“

9 Článok 28 uvedeného nariadenia stanovuje:

„1. Pre každú zložku IPA alebo program sa zriadi operačná štruktúra, ktorá je poverená riadením a vykonávaním pomoci podľa nariadenia IPA.

Operačná štruktúra je subjekt alebo skupina subjektov v rámci štátnej správy prijímajúcej krajiny.

2. Operačná štruktúra je zodpovedná za riadenie a vykonávanie príslušného programu alebo programov v súlade so zásadou riadneho finančného hospodárenia. Na tieto účely má niekoľko funkcií, medzi ktoré patria:

…

f) organizovanie verejných súťaží, postupov udeľovania grantov konečnému príjemcovi, následného uzatvárania zmlúv, vyplácania platieb a spätného vymáhania prostriedkov od konečného príjemcu;

…“

Nariadenie (EÚ, Euratom) č. 883/2013

10 V zmysle článku 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) č. 883/2013 z 11. septembra 2013 o vyšetrovaniach vykonávaných Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF), ktorým sa zrušuje nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 a nariadenie Rady (Euratom) č. 1074/1999 (Ú. v. EÚ L 248, 2013, s. 1):

„1. Úrad uplatňuje právomoc prenesenú na Komisiu nariadením (Euratom, ES) č. 2185/96 vykonávať kontroly a inšpekcie na mieste v členských štátoch a v súlade s platnými dohodami o spolupráci a vzájomnej pomoci, ako aj v súlade so všetkými inými platnými právnymi nástrojmi, v tretích krajinách a na pôde medzinárodných organizácií.

…

2. Na zistenie, či došlo k podvodu, korupcii alebo akýmkoľvek iným protiprávnym činom poškodzujúcim finančné záujmy Únie v súvislosti s dohodou alebo rozhodnutím o pridelení finančných prostriedkov alebo so zmluvou týkajúcou sa financovania zo strany Únie, môže úrad v súlade s ustanoveniami a postupmi ustanovenými nariadením (Euratom, ES) č. 2185/96 vykonať kontroly a inšpekcie hospodárskych subjektov na mieste.

…“

11 Článok 11 tohto nariadenia uvádza:

„1. Po uzavretí vyšetrovania úrad pod dohľadom generálneho riaditeľa vypracuje správu. Táto správa obsahuje informácie o právnom základe vyšetrovania, uskutočnených procesných krokoch, zistených skutočnostiach a ich predbežnej právnej kvalifikácii, odhadovanom

finančnom vplyve týchto skutočností, dodržiavaní procesných záruk v súlade s článkom 9 a o záveroch vyšetrovania.

Pripájajú sa k nej odporúčania generálneho riaditeľa o tom, či je potrebné prijať opatrenia alebo nie. V týchto odporúčaniach sa v relevantných prípadoch uvedie akékoľvek disciplinárne, správne, finančné alebo justičné opatrenie zo strany inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr, ako aj príslušných orgánov dotknutých členských štátov, pričom sa špecifikujú predovšetkým odhadované sumy, ktoré sa majú nahradiť, a vymedzí predbežná právna kvalifikácia zistených skutočností.

…

3. Správy a odporúčania vypracované po skončení externého vyšetrovania a akékoľvek príslušné súvisiace dokumenty sa v súlade s predpismi týkajúcimi sa externých vyšetrovaní zašlú príslušným orgánom dotknutých členských štátov a v prípade potreby príslušným útvarom Komisie.

…“

Usmernenia OLAF-u k digitálnym forenzným postupom pre jeho zamestnancov

12 Článok 4 ods. 3 a 4 usmernení OLAF-u k digitálnym forenzným postupom pre jeho zamestnancov z 15. februára 2016 (ďalej len „usmernenia OLAF-u“) stanovuje:

„3. Na začiatku digitálnej forenznej operácie musí DES [(špecialista OLAF-u na digitálne dôkazy)]: 1) zdokumentovať a odfotografovať všetky digitálne nosiče, ktoré budú predmetom forenznej operácie, ako aj fyzické prostredie a usporiadanie; 2) vykonať súpis digitálnych nosičov. Súpis musí byť zahrnutý do ‚Správy o digitálnej forenznej operácii‘ spolu s pripojenými fotografiami.

4. Vo všeobecnosti by mal DES vykonať úplné digitálne forenzné zaistenie zariadení uvedených v odseku 3. Ak je to možné, DES a vyšetrovateľ by mali spoločne prezrieť tieto zariadenia, aby zistili, či môžu obsahovať potenciálne relevantné údaje pre vyšetrovanie a či by bolo vhodné čiastočné forenzné zaistenie. V takom prípade môže DES namiesto toho vykonať čiastočné forenzné zaistenie údajov. Počas získavania digitálnej forenznej snímky sa zaznamená krátky popis obsahu a referenčné číslo prípadu, ktoré uvedie DES.“

13 Článok 8 ods. 2 a 4 usmernení OLAF-u stanovuje:

„2. DES prenesie digitálnu forenznú snímku na forenzný súborový server vo forenznom laboratóriu. Takto prenesený súbor sa stáva forenzným pracovným súborom. Hneď ako je forenzný pracovný súbor pripravený, DES o tom informuje vyšetrovateľa.

…

4. Keď je forenzný pracovný súbor k dispozícii, vyšetrovateľ podá písomné žiadosti prostredníctvom CMS Intelligence Request Module k indexovaniu forenzného pracovného súboru a prípadne za pomoci DES alebo operačného analytika k označeniu údajov relevantných pre vyšetrovanie. Táto druhá žiadosť by mala popísať cieľ vyhľadávania a druh dôkazov a/alebo dôkazného prostriedku, ktorý vyšetrovateľ hľadá. V odpovedi na písomnú žiadosť vyšetrovateľa

a v spolupráci s vyšetrovateľom, DES vyberie z digitálneho forenzného pracovného súboru údaje zodpovedajúce kritériám vyhľadávania a sprístupní ich pre vyšetrovateľa ‚iba na čítanie'."

Okolnosti predchádzajúce sporu

14 Okolnosti predchádzajúce sporu, ktoré sa nachádzajú v bodoch 1 až 23 napadnutého rozsudku, možno pre potreby tohto konania zhrnúť takto.

15 Vialto je spoločnosť založená podľa maďarského práva, ktorá poskytuje poradenské služby podnikom a subjektom patriacim do súkromného a verejného sektora.

16 Dňa 22. apríla 2011 uzatvorila Komisia s Tureckou republikou dohodu o financovaní v rámci systému decentralizovaného hospodárenia s kontrolou *ex ante*, ktorá bola súčasťou národného programu pre Turecký republiku pod zložkou „Prechodná pomoc a budovanie inštitúcií" nástroja predvstupovej pomoci (IPA). Určenou operačnou štruktúrou v zmysle článku 21 nariadenia č. 718/2007 bola Central Finance and Contracts Unit (Centrálna finančná a kontraktačná jednotka, CFCU), orgán tureckej štátnej správy.

17 Dňa 17. decembra 2013 bola v Dodatku k *Úradnému vestníku Európskej únie* (Ú. v. EÚ 2013/S 244 423607) pod označením EuropeAid/132338/D/SER/TR zverejnená výzva na verejné obstarávanie na zadanie zákazky v rámci užšej súťaže na poskytnutie služieb externej kontroly kvality v rámci projektu TR2010/0311.01 „Digitization of Land Parcel Identification System" (digitalizácia systému identifikácie pozemkových parciel) (ďalej len „predmetný projekt"). Verejným obstarávateľom určeným vo výzve na verejné obstarávanie bola CFCU.

18 Dňa 19. septembra 2014 bola zákazka týkajúca sa uvedenej výzvy na verejné obstarávanie zadaná konzorciu pod vedením spoločnosti Agrotec SpA (ďalej len „konzorcium") zloženému z piatich účastníkov, medzi ktoré patrila aj Vialto. Konzorcium podpísalo s CFCU predmetnú zmluvu.

19 Po začatí vyšetrovania z dôvodu podozrenia z korupcie alebo podvodu spáchaného v rámci predmetného projektu sa OLAF rozhodol vykonať kontroly a inšpekcie v priestoroch spoločnosti Vialto (ďalej len „kontrola na mieste").

20 Dňa 7. apríla 2016 vydal OLAF dve poverenia, v ktorých boli určení úradníci zodpovední za vykonanie kontroly na mieste a digitálnej forenznej operácie. Podľa týchto poverení bolo účelom kontroly na mieste zhromaždiť dôkazy, ktoré mala Vialto, o jej možnej účasti na korupcii a podvode, ku ktorým údajne došlo v súvislosti s predmetným projektom. Cieľom digitálnej forenznej operácie bolo najmä získať digitálne forenzné snímky všetkých digitálnych zariadení spoločnosti Vialto použitých na riadenie predmetného projektu, elektronickej korešpondencie riaditeľstva a zamestnancov spoločnosti Vialto, funkčných e-mailových schránok používaných na realizáciu predmetného projektu, ako aj súborov alebo spisov nachádzajúcich sa v sieti spoločnosti Vialto, ktoré by mohli byť relevantné na účely vyšetrovania.

21 Kontrola na mieste a digitálna forenzná operácia sa uskutočnili od 12. do 14. apríla 2016. OLAF vypracoval správu z každého dňa kontroly. V správe zo 14. apríla 2016 bolo uvedené, že Vialto odmietla poskytnúť OLAF-u určité informácie. Zástupca spoločnosti Vialto podpísal každú zo správ a ak to bolo potrebné, uviedol pripomienky.

22 Listom zo 6. mája 2016 Vialto podala sťažnosť na OLAF, v ktorej spochybnila určité informácie uvedené v týchto správach a vyjadrila sa k nim. OLAF odpovedal na jej sťažnosť listom z 8. júla 2016.

23 Listom zo 14. septembra 2016 OLAF informoval Vialto, že ju považuje za osobu dotknutú vyšetrovaním týkajúcim sa podozrení z korupcie alebo podvodu existujúceho vo vzťahu k predmetnému projektu, a vyzval ju, aby v lehote desiatich dní predložila svoje pripomienky.

24 Listom z 23. septembra 2016 Vialto predložila svoje pripomienky OLAF-u a uviedla, že konala v súlade s platnými právnymi predpismi a dodržala všetky podmienky na zabezpečenie oprávneného prístupu OLAF-u k jej údajom.

25 Listom z 29. septembra 2016 CFCU informovala Agrotec o priebehu kontroly na mieste v priestoroch spoločnosti Vialto a o skutočnosti, že táto spoločnosť nesúhlasila s tým, aby sa OLAF-u udelil prístup k určitým informáciám, ktoré požadoval na účely vyšetrovania. Dodala, že OLAF sa domnieval, že Vialto svojím konaním porušila článok 25 všeobecných podmienok uplatniteľných na predmetnú zmluvu (ďalej len „všeobecné podmienky“) týkajúce sa inšpekcií, kontrol a auditov zo strany orgánov Európskej únie. Takisto spresnila, že OLAF preskúmal situáciu s príslušnými útvarmi Komisie. Keďže podľa všeobecných podmienok bola Agrotec jediným partnerom vo všetkých zmluvných a finančných záležitostiach, CFCU informovala túto spoločnosť, že preventívne pozastavila úhradu faktúr, ktoré táto spoločnosť vystavila, prinajmenšom do skončenia vyšetrovania OLAF-u.

26 Listom z 13. októbra 2016 Generálne riaditeľstvo (GR) Komisie „pre európsku susedskú politiku a rokovania o rozšírení“ (ďalej len GR „pre rozšírenie“) informovalo CFCU o tom, že Vialto v rozpore s článkom 25 všeobecných podmienok odmietla spolupracovať pri vyšetrovaní vedenom OLAF-om, a požiadalo ju, aby prijala potrebné opatrenia podľa všeobecných podmienok a aby v tejto súvislosti zvážila ako jedno z možných opatrení na základe článkov 25 a 35 všeobecných podmienok pozastavenie plnenia predmetnej zmluvy alebo jej časti, ktorú vykonávala Vialto. GR „pre rozšírenie“ dodalo, že sumy vyplatené spoločnosti Vialto na základe predmetnej zmluvy neboli oprávnené na financovanie z rozpočtu Únie, a požiadalo CFCU, aby tieto sumy presne určila.

27 Listom z 9. novembra 2016 OLAF informoval Vialto o tom, že vyšetrovanie bolo ukončené, že jeho záverečná správa z vyšetrovania bola postúpená GR „pre rozšírenie“, a že tomuto GR bolo odporučené, aby prijalo vhodné opatrenia na zabezpečenie uplatňovania postupov a sankcií vyplývajúcich zo závažného porušenia všeobecných podmienok zo strany spoločnosti Vialto.

28 Listom z 11. novembra 2016 CFCU informovala Agrotec o ukončení vyšetrovania OLAF-om a o jeho závere, že Vialto porušila článok 25 všeobecných podmienok. CFCU tiež informovala Agrotec o svojom rozhodnutí vylúčiť Vialto z predmetnej zmluvy vo všetkých ohľadoch a pokračovať v plnení uvedenej zmluvy namiesto toho, aby plnenie uvedenej zmluvy pozastavila, ako to odporúčalo GR „pre rozšírenie“. CFCU preto požiadala Agrotec, aby s okamžitou platnosťou ukončila činnosť spoločnosti Vialto a aby vykonala nevyhnutné kroky na jej vylúčenie z konzorcia, a to vypracovaním dodatku k predmetnej zmluve.

29 Vialto listom z 5. decembra 2016 adresovaným CFCU spochybnila svoje vylúčenie z predmetnej zmluvy. CFCU listom z 10. januára 2017 odmietla tvrdenia spoločnosti Vialto.

30 Dňa 13. decembra 2016 CFCU a Agrotec podpísali dodatok k predmetnej zmluve s cieľom vylúčiť Vialto zo zoznamu členov konzorcia a vyvodiť z toho primerané, najmä finančné dôsledky.

Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

31 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 7. septembra 2017 podala Vialto žalobu, ktorou sa domáhala toho, aby bola Komisii uložená povinnosť zaplatiť jej náhradu škody vo výške 320 944,56 eura a 150 000 eur zvýšenú o úroky ako náhradu údajnej majetkovej a nemajetkovej ujmy v súvislosti s údajným protiprávnym konaním Komisie a OLAF-u súvisiacim s jej vylúčením z predmetnej zmluvy.

32 Na podporu tejto žaloby Vialto uviedla dve výhrady týkajúce sa protiprávnosti konania vytýkaného OLAF-u, založené po prvé na porušení článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 a po druhé na porušení práva na riadnu správu vecí verejných, zásady zákazu diskriminácie, zásady proporcionality a zásady ochrany legitímnej dôvery. Okrem toho Vialto uplatnila výhradu týkajúcu sa protiprávnosti konania Komisie založenú na porušení práva byť vypočutý.

33 Na pojednávaní pred Všeobecným súdom sa Vialto vzdala svojho nároku na náhradu údajnej majetkovej ujmy a znížila požadovanú sumu náhrady údajne vzniknutej nemajetkovej ujmy na sumu vo výške 25 000 eur spolu s úrokmi.

34 Napadnutým rozsudkom Všeobecný súd po tom, čo konštatoval, že Komisia nesprávne spochybnila jeho právomoc, a z tohto dôvodu prípustnosť žaloby, zamietol všetky výhrady spoločnosti Vialto proti OLAF-u a Komisii.

35 Všeobecný súd v prvom rade v bodoch 69 až 73 napadnutého rozsudku usúdil, že údaje, ku ktorým žiadali úradníci OLAF-u v prejednávanej veci prístup, môžu byť považované za relevantné v rámci vyšetrovania OLAF-om, a že vyhotovenie digitálnej forenznej snímky patrí medzi právomoci zverené Komisii na základe článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96. V bodoch 74 a 80 napadnutého rozsudku z toho vyvodil, že úradníci OLAF-u sa tým, že požiadali Vialto o prístup k týmto údajom na účely ich analýzy, nedopustili žiadneho porušenia tohto ustanovenia.

36 Všeobecný súd ďalej odmietol tvrdenia spoločnosti Vialto týkajúce sa porušenia práva na riadnu správu vecí verejných, zásady zákazu diskriminácie, zásady proporcionality a zásady ochrany legitímnej dôvery zo strany OLAF-u. Pokiaľ ide o túto poslednú uvedenú zásadu, Všeobecný súd po tom, čo v bode 114 napadnutého rozsudku pripomenul podmienky, ktoré musia byť splnené na to, aby sa na túto zásadu mohla odvolávať osoba podliehajúca súdnej právomoci, v bodoch 116 a 117 tohto rozsudku konštatoval, že v prejednávanej veci až po tom, čo Vialto odmietla vyhovieť zákonným žiadostiam úradníkov OLAF-u o zhromaždenie údajov, sa títo úradníci zhodli na odchýlke od postupu stanoveného v usmerneniach OLAF-u, pokiaľ ide o miesto získania údajov a ich spracovania, ako aj o nosič, ktorý bol na tento účel použitý. Všeobecný súd z toho v bode 118 uvedeného rozsudku vyvodil, že Vialto sa nemôže vo svoj prospech odvolávať na dostatočne závažné porušenie zásady ochrany legitímnej dôvery, ktorú vložila do uplatňovania odlišného postupu v jej prospech, a to napriek tomu, že odmietla vyhovieť žiadostiam úradníkov OLAF-u v súlade s článkom 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96.

37 Všeobecný súd napokon zamietol výhradu spoločnosti Vialto týkajúcu sa toho, že Komisia porušila jej právo byť vypočutá, pričom na jednej strane v bode 121 napadnutého rozsudku konštatoval, že Vialto predložila svoje pripomienky ku kontrole na mieste listami zaslanými

OLAF-u a na druhej strane v bode 122 tohto rozsudku uviedol, že rozhodnutie o vylúčení spoločnosti Vialto z predmetnej zmluvy prijala CFCU bez toho, aby bola CFCU viazaná stanoviskom, ktoré v tomto zmysle prijalo GR „pre rozšírenie“.

38 V dôsledku toho Všeobecný súd zamietol žalobu podanú spoločnosťou Vialto v celom rozsahu bez toho, aby preskúmal podmienky týkajúce sa existencie dostatočne priamej príčinnej súvislosti medzi vytýkaným konaním a údajnou ujmou, ako aj existenciu tejto ujmy.

Návrhy účastníkov konania

39 Svojím odvolaním Vialto navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok a

– uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

40 Vialto spresňuje, že v prípade, že by Súdny dvor zrušil napadnutý rozsudok, ponecháva vrátenie veci Všeobecnému súdu na rozhodnutie vo veci samej na jeho úvahu.

41 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie ako nedôvodné a

– uložil spoločnosti Vialto povinnosť nahradiť trovy konania.

O odvolaní

42 Na podporu svojho odvolania Vialto uvádza tri odvolacie dôvody. Prvé dva tieto odvolacie dôvody sú založené na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa dopustil Všeobecný súd tým, že zamietol dve výhrady založené po prvé na porušení článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 a po druhé na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery. Tretí odvolací dôvod je založený na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa dopustil Všeobecný súd tým, že zamietol výhradu založenú na porušení práva byť vypočutý.

O prvom odvolacom dôvode založenom na porušení článku 7 ods. 1 nariadenia 2185/96

O prvej a druhej časti prvého odvolacieho dôvodu

– *Argumentácia účastníkov konania*

43 V prvej a druhej časti prvého odvolacieho dôvodu Vialto tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil viacerých pochybení, pokiaľ ide o právomoci OLAF-u, týkajúcich sa prístupu a zhromaždenia údajov v rámci kontroly na mieste.

44 V prvom rade Všeobecný súd skreslil skutkový stav dvoma spôsobmi predtým, ako v bode 80 napadnutého rozsudku nesprávne dospel k záveru o neexistencii porušenia článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 zo strany OLAF-u, keď OLAF požiadal Vialto o možnosť prístupu k údajom uvedeným v bode 71 tohto rozsudku.

45 Na jednej strane vec, v ktorej bol vydaný napadnutý rozsudok, sa týka otázky porušenia tohto ustanovenia z dôvodu žiadosti OLAF-u o zhromaždenie týchto údajov, a nie z dôvodu jeho žiadosti o prístup k uvedeným údajom.

46 Toto skreslenie viedlo k nesprávnemu uplatneniu práva Všeobecným súdom, ktorý mal vykladať právo na prístup stanovené v článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 v tom zmysle, že zahŕňa jednak veľmi rozsiahle právo na vyšetrovanie vzťahujúce sa na všetky kategórie údajov uvedených v tomto ustanovení, a jednak právo zhromažďovať iba údaje, ktoré súvisia s operáciami dotknutými kontrolou.

47 Na druhej strane Všeobecný súd skreslil skutkový stav, keď v bode 80 napadnutého rozsudku nekonštatoval, že Vialto poskytla OLAF-u prístup k predmetným údajom. Všeobecný súd mal predovšetkým zohľadniť prílohu správy OLAF-u týkajúcej sa tretieho dňa kontroly, ktorú Vialto priložila k svojej žalobe. Z tohto dokumentu však vyplýva, že Vialto poskytla OLAF-u úplný prístup k svojmu účtovnému systému a k svojim transakciám.

48 V druhom rade v napadnutom rozsudku nie je odôvodnené konštatovanie uvedené v bode 74 napadnutého rozsudku, podľa ktorého údaje, ktorých zhromaždenie OLAF požadoval v prejednávanej veci, sa týkali skúmaných operácií a boli potrebné na náležité vykonanie kontroly na mieste v zmysle článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96. Takéto konštatovanie je teda svojvoľné.

49 V treťom rade takéto konštatovanie, zopakované aj v bode 83 napadnutého rozsudku, je postihnuté nesprávnym právnym posúdením, keďže pred vyhľadávaním prostredníctvom kľúčových slov sa nemožno domnievať, že všetky údaje požadované OLAF-om, najmä celá korešpondencia a obsah počítačov dvoch zamestnancov spoločnosti Vialto, ako aj celý jej server a kópia všetkých jej transakcií od roku 2012, súviseli s operáciami, ktorých sa vyšetrovanie týkalo, a boli tak pre toto vyšetrovanie nevyhnutné, takže OLAF mal právo ich zhromažďovať.

50 V štvrtom rade Všeobecný súd skreslil skutkový stav, keď v bode 75 napadnutého rozsudku konštatoval, že Vialto namietala len proti zhromaždeniu týchto údajov na nosičoch, ktoré sa mali preniesť do priestorov OLAF-u, zatiaľ čo Vialto už od začiatku a vo všeobecnosti namietala proti zhromaždeniu údajov, ktoré nesúvisia s kontrolovaným projektom.

51 Komisia navrhuje zamietnuť prvú a druhú časť prvého odvolacieho dôvodu ako nedôvodné.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

52 Po prvé nie je možné súhlasiť s tvrdením spoločnosti Vialto, podľa ktorého Všeobecný súd skreslil rozsah výhrady, ktorú táto spoločnosť uviedla vo svojej žalobe podanej v prvostupňovom konaní a týkajúcej sa protiprávnosti konania vytýkaného OLAF-u, založenej na porušení článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96.

53 Treba totiž uviesť, že Všeobecný súd v bode 62 napadnutého rozsudku konštatoval, že Vialto vytýka OLAF-u, že požiadal o možnosť zhromaždiť údaje nesúvisiace s predmetným projektom v rozpore s týmto ustanovením. Okrem toho Všeobecný súd v bode 75 napadnutého rozsudku spresnil, že Vialto tvrdí, že umožnila úradníkom OLAF-u prístup ku všetkým požadovaným údajom, ale že nesúhlasila iba so zhromaždením týchto údajov.

54 Preto sa nemožno domnievať, že Všeobecný súd vyložil žalobu podanú v prvostupňovom konaní v tom zmysle, že táto výhrada sa týkala otázky porušenia článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 z dôvodu žiadosti o prístup k týmto údajom zo strany OLAF-u, a nie z dôvodu ich zhromaždenia.

55 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti Vialto, podľa ktorého Všeobecný súd skreslil skutkový stav, keď v bode 80 napadnutého rozsudku nekonštatoval, že Vialto poskytla OLAF-u prístup ku všetkým požadovaným údajom, treba uviesť, že tento bod predstavuje záver odôvodnenia Všeobecného súdu týkajúceho sa výkladu článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 a neobsahuje žiadne posúdenie konania spoločnosti Vialto. Z toho vyplýva, že toto tvrdenie je založené na nesprávnom výklade tohto bodu.

56 Okrem toho aj za predpokladu, že Vialto chcela týmto tvrdením spochybniť dôvody, ktoré viedli Všeobecný súd k takémuto záveru, treba uviesť, že body 63 až 78 napadnutého rozsudku neobsahujú konštatovanie, podľa ktorého Vialto odmietla poskytnúť OLAF-u prístup k údajom uvedeným v bode 71 napadnutého rozsudku.

57 Naopak, v bode 79 napadnutého rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že úradníci OLAF-u ukončili kontrolu na mieste a digitálnu forenznú operáciu bez toho, aby im Vialto oznámila údaje, o ktorých sa domnievala, že sa ich týka služobné tajomstvo alebo sa na ne vzťahujú ustanovenia zmlúv, na ktoré sa odvoláva.

58 V tejto súvislosti treba pripomenúť, ako vyplýva z článku 256 ods. 1 druhého pododseku ZFEÚ a z článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, že odvolanie sa obmedzuje na právne otázky. Všeobecný súd je preto ako jediný oprávnený zistiť a posúdiť relevantný skutkový stav, ako aj posúdiť dôkazy. Posúdenie tohto skutkového stavu a dôkazov teda s výnimkou prípadu ich skreslenia nepredstavuje právnu otázku, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom v rámci odvolania (rozsudok z 25. februára 2021, Dalli/Komisia, C-615/19 P, EU:C:2021:133, bod 73 a citovaná judikatúra).

59 Takéto skreslenie musí zjavne vyplývať z dokumentov v spise bez toho, aby bolo potrebné vykonať nové posúdenie skutkového stavu a dôkazov. Je úlohou odvolateľa, aby presne označil dôkazy, ktoré Všeobecný súd skreslil, a preukázal chyby v jeho analýze, ktoré viedli Všeobecný súd pri jeho posúdení k takémuto skresleniu (rozsudok zo 4. marca 2020, Tulliallan Burlington/EUIPO, C-155/18 P až C-158/18 P, EU:C:2020:151, bod 102 a citovaná judikatúra).

60 Vialto v podstate uvádza, že ak by Všeobecný súd zohľadnil prílohu správy OLAF-u týkajúcu sa tretieho dňa kontroly na mieste, v ktorej sú uvedené jej pripomienky k priebehu tohto dňa kontroly, musel by konštatovať, že Vialto poskytla OLAF-u úplný prístup k požadovaným údajom.

61 Treba však uviesť, že takýto dokument preberá pripomienky spoločnosti Vialto k priebehu kontroly, takže tento dokument umožňuje iba preukázať jej stanovisko k tomuto priebehu. Všeobecný súd však v bode 75 napadnutého rozsudku spresnil, že Vialto tvrdí, že umožnila úradníkom OLAF-u prístup ku všetkým požadovaným údajom.

62 Z toho vyplýva, že tvrdenie spoločnosti Vialto neumožňuje preukázať, že Všeobecný súd skreslil relevantné skutočnosti alebo dôkazy, takže toto tvrdenie treba zamietnuť ako nedôvodné.

63 Pokiaľ ide po tretie o údajný nedostatok odôvodnenia uvedený v bode 74 napadnutého rozsudku, treba pripomenúť, že z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že povinnosť odôvodnenia neukladá Všeobecnému súdu vypracovať odôvodnenie, ktoré by vyčerpávajúcim spôsobom rozoberalo jednotlivo všetky úvahy vyjadrené účastníkmi sporu, odôvodnenie Všeobecného súdu teda môže byť implicitné pod podmienkou, že umožní dotknutým osobám oboznámiť sa s dôvodmi, pre ktoré Všeobecný súd neuznal ich tvrdenia, a poskytne Súdnemu dvoru dostatok prostriedkov, aby mohol vykonať svoje preskúmanie (rozsudok z 25. júna 2020, CSUE/KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, bod 96 a citovaná judikatúra).

64 V prejednávanej veci Všeobecný súd v bodoch 66 až 73 napadnutého rozsudku uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu, že údaje, ktorých zhromaždenie OLAF požadoval, sa týkali skúmaných operácií a boli potrebné na náležité vykonanie kontroly na mieste v zmysle článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96.

65 Z týchto bodov vyplýva, že takéto konštatovanie je založené predovšetkým na znení tohto ustanovenia, z ktorého podľa Všeobecného súdu vyplýva, že na jednej strane je OLAF oprávnený mať prístup ku všetkým informáciám a dokumentom týkajúcim sa skutočností, ktoré sú predmetom jeho vyšetrovania, a kopírovať doklady potrebné na vykonanie svojej kontroly na mieste, a na druhej strane, že má určitú mieru voľnej úvahy pri určovaní údajov relevantných na tento účel. Všeobecný súd sa následne opieral o predmet vyšetrovania vedeného v prejednávanej veci OLAF-om a o požadované údaje, ktoré podľa Všeobecného súdu patrili k takému typu údajov, ako sú údaje uvedené v tomto ustanovení. Všeobecný súd napokon poukázal na osobitosti digitálnej forenznej operácie, najmä na potrebu vykonať indexáciu údajov vytváraním digitálnych snímok predmetných údajov, aby bolo možné identifikovať dokumenty relevantné pre vyšetrovanie.

66 Toto odôvodnenie je teda dostatočné na to, aby umožnilo jednak spoločnosti Vialto pochopiť dôvody, pre ktoré bola jej argumentácia odmietnutá, a jednak Súdnemu dvoru vykonávať svoje preskúmanie. Nedostatok odôvodnenia uvádzaný spoločnosťou Vialto treba teda zamietnuť ako nedôvodný.

67 Po štvrté, pokiaľ ide o údajné nesprávne právne posúdenie týkajúce sa výkladu článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96, treba uviesť, že Všeobecný súd v bode 74 napadnutého rozsudku rozhodol, že údaje, ktorých zhromaždenie OLAF požadoval v prejednávanej veci, sa týkali skúmaných operácií a boli potrebné na náležité vykonanie kontroly na mieste v zmysle tohto ustanovenia. Všeobecný súd okrem toho v bode 80 napadnutého rozsudku uviedol, že OLAF sa tým, že požiadal Vialto o prístup k týmto údajom na účely ich analýzy, nedopustil žiadneho porušenia tohto ustanovenia.

68 V tejto súvislosti článok 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 stanovuje, že inšpektori Komisie majú za takých istých podmienok ako inšpektori vnútroštátnej správy a v súlade s vnútroštátnou legislatívou prístup ku všetkým informáciám a dokumentom o skúmaných operáciách, ktoré sú potrebné na náležité vykonanie kontrol a inšpekcií na mieste. V tomto ustanovení sa spresňuje, že inšpektori majú k dispozícii tie isté inšpekčné zariadenia ako inšpektori vnútroštátnej správy, a predovšetkým môžu kopírovať príslušné doklady. V uvedenom ustanovení sa tiež uvádza, že kontroly a inšpekcie na mieste sa môžu týkať najmä počítačových dát.

69 Okrem toho z článku 2 ods. 1 rozhodnutia 1999/352 a článku 3 ods. 1 nariadenia č. 883/2013 vyplýva, že právomoc, ktorú Komisii zveruje nariadenie č. 2185/96 na vykonávanie kontrol a inšpekcií na mieste, vykonáva OLAF.

70 Z kombinácie týchto ustanovení vyplýva, že v rámci kontroly na mieste úradníci OLAF-u majú za takých istých podmienok ako inšpektori vnútroštátnej správy a v súlade s vnútroštátnou legislatívou prístup ku všetkým informáciám, vrátane počítačových dát, ktoré sú potrebné na náležité vykonanie kontrol na mieste, a že môžu použiť tie isté inšpekčné zariadenia ako inšpektori vnútroštátnej správy, a predovšetkým môžu kopírovať príslušné doklady.

71 Aj keď toto ustanovenie odkazuje, pokiaľ ide o podmienky upravujúce prístup úradníkov OLAF-u k informáciám, na právo dotknutého členského štátu, treba uviesť, že Vialto vôbec netvrdí, že OLAF porušil pravidlá maďarského práva uplatniteľné počas predmetnej kontroly na mieste, a že neuvádza žiadne tvrdenie v tomto zmysle.

72 Okrem toho treba uviesť, že Vialto nespochybňuje konštatovania Všeobecného súdu týkajúce sa vyhotovenia digitálnej forenznej snímky uvedené v bode 73 napadnutého rozsudku, ktorý odkazuje na vysvetlenia obsiahnuté v bode 44 tohto rozsudku. Všeobecný súd pritom v týchto bodoch konštatoval, pričom vychádzal najmä z článkov 4 a 8 usmernení OLAF-u, že v rámci takéhoto konania vyhotovenie digitálnej forenznej snímky údajov nachádzajúcich sa na digitálnom pamäťovom nosiči slúži na umožnenie indexácie údajov, ktorej cieľom je umožniť vyhľadávanie pomocou kľúčových slov použitím forenzného počítačového softvéru na účely identifikácie dokumentov relevantných pre vyšetrovanie OLAF-om.

73 Pokiaľ ide o to, že Vialto sa svojou argumentáciou snaží prirovnať vyhotovenie takejto digitálnej forenznej snímky všetkých údajov uložených na niektorých digitálnych nosičoch ku kopírovaniu všetkých dokumentov uložených na týchto nosičoch v zmysle článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96, treba zdôrazniť, ako uviedol generálny advokát v bode 78 svojich návrhov, že táto operácia predstavuje len medzistupeň v rámci skúmania takýchto údajov (pozri analogicky rozsudok zo 16. júla 2020, Nexans France a Nexans/Komisia, C-606/18 P, EU:C:2020:571, bod 63).

74 Hoci teda vyhotovenie takejto snímky nevyhnutne zahŕňa v technickom pláne dočasné „kopírovanie“ všetkých predmetných údajov v štádiu, keď ich relevantnosť ešte nebola preskúmaná, táto operácia patrí do výkonu práva na prístup k informáciám zakotveného v článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96, pretože slúži výlučne na identifikáciu dokumentov relevantných na účely vyšetrovania. Nemožno sa domnievať, že OLAF týmto spôsobom kopíroval všetky dotknuté doklady v zmysle tohto ustanovenia. Zo znenia a štruktúry tohto ustanovenia totiž vyplýva, že právo kopírovať príslušné doklady, ktoré má inšpektor, sa na rozdiel od výkonu práva na prístup k informáciám týka toho, že inšpektor trvalo uchováva kópie určitých dokumentov, medzi ktorými sú dokumenty, ku ktorým mal prístup a označil ich za relevantné na účely svojho vyšetrovania, keďže tieto dokumenty možno použiť neskôr v rámci tohto vyšetrovania.

75 Za týchto okolností sa zdá, že Všeobecný súd mohol oprávnene rozhodnúť, že vyhotovenie takejto digitálnej forenznej snímky je možné priradiť k právomociam zverenými OLAF-u na základe článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 na prístup k informáciám potrebným na náležité vykonanie kontroly na mieste a na kopírovanie príslušných dokladov.

76 Vialto teda nepreukázala, že by sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 74 a 80 napadnutého rozsudku rozhodol, že žiadosť, aby mohol zhromaždiť údaje uvedené v bode 71 napadnutého rozsudku s cieľom vykonať digitálnu forenznú operáciu, ktorú zaslal OLAF spoločnosti Vialto, nie je v rozpore s článkom 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96.

77 Nesprávne právne posúdenie, na ktoré sa proti takémuto konštatovaniu odvoláva Vialto, teda treba zamietnuť ako nedôvodné.

78 Po piate tvrdenie spoločnosti Vialto, podľa ktorého Všeobecný súd v bode 75 napadnutého rozsudku skreslil skutkový stav, spočíva na nesprávnom výklade bodu 75 napadnutého rozsudku, a musí byť tiež zamietnuté ako nedôvodné. Všeobecný súd totiž v tomto bode iba konštatoval, že Vialto namietala proti zhromaždeniu údajov na nosiči, ktorý mal byť vynesený z jej priestorov, čo Vialto nespochybňuje.

79 V dôsledku toho treba zamietnuť prvú a druhú časť prvého odvolacieho dôvodu ako nedôvodné.

O tretej časti prvého odvolacieho dôvodu

– *Argumentácia účastníkov konania*

80 V tretej časti prvého odvolacieho dôvodu Vialto v prvom rade tvrdí, že Všeobecný súd sa v bode 77 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď na účely vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie zamietol ako irelevantné jej tvrdenia založené na zachovaní služobného tajomstva a na ustanoveniach zmlúv uzatvorených s jej obchodnými partnermi. Takéto tvrdenia sú relevantné na konštatovanie porušenia článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 zo strany OLAF-u, pretože umožňujú preukázať, že výhrady spoločnosti Vialto týkajúce sa zhromaždenia údajov, ktoré nesúvisia s vyšetrovaním, boli oprávnené. Podľa judikatúry Súdneho dvora však Vialto bola povinná preukázať, že formulácia takýchto výhrad nepredstavuje zneužitie práva.

81 V druhom rade Všeobecný súd skreslil žalobu, keď v bode 79 napadnutého rozsudku rozhodol, že sa nemožno domnievať, že OLAF nútil Vialto k porušeniu jej služobného tajomstva alebo ustanovení zmlúv uzavretých s jej obchodnými partnermi, zatiaľ čo Vialto vôbec netvrdila, že by ju OLAF nútil konať takýmto spôsobom.

82 Komisia navrhuje zamietnuť tretiu časť prvého odvolacieho dôvodu ako sčasti neprípustnú, sčasti neúčinnú a každopádne sčasti nedôvodnú.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

83 Pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie, ktorým je postihnutý bod 77 napadnutého rozsudku, treba uviesť, že Všeobecný súd v tomto bode konštatoval, že tvrdenia spoločnosti Vialto založené na služobnom tajomstve a zmluvných záväzkoch prijatých voči jej obchodným partnerom boli irelevantné na účely vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie, pretože ich cieľom bolo odôvodniť odmietnutie zo strany spoločnosti Vialto oznámiť OLAF-u určité údaje, ku ktorým tento úrad žiadal prístup, a nie vytýkať OLAF-u alebo Komisii dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom.

84 V tejto súvislosti tvrdenie spoločnosti Vialto, podľa ktorého bola táto spoločnosť povinná preukázať, že výhrady, ktoré uviedla v súvislosti so zhromaždením určitých údajov zo strany OLAF-u, nepredstavovali zneužitie práva, nemôže preukázať, že tvrdenia predložené v prvostupňovom konaní týkajúce sa služobného tajomstva a zmluvných záväzkov prijatých voči jej obchodným partnerom mohli preukázať dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom. Toto tvrdenie je preto neúčinné.

85 To isté platí pre skreslenie žaloby, na ktorú sa odvoláva Vialto. Aj za predpokladu, že by Všeobecný súd, ako tvrdí Vialto, skreslil žalobu v prvostupňovom konaní, keď sa v bode 79 napadnutého rozsudku domnieval, že musí odpovedať na tvrdenie, ktoré táto spoločnosť neuviedla, založené na tom, že ju OLAF nútil porušiť služobné tajomstvo, a na zmluvných záväzkoch prijatých voči jej obchodným partnerom, by totiž takéto nesprávne posúdenie nemohlo spochybniť zamietnutie prvej výhrady, ktorú predložila Vialto v prvostupňovom konaní.

86 Podľa ustálenej judikatúry pritom výhrady smerujúce proti doplňujúcim dôvodom rozhodnutia Všeobecného súdu nemôžu mať za následok zrušenie tohto rozhodnutia a sú teda neúčinné (rozsudok z 25. februára 2021, Dalli/Komisia, C-615/19 P, EU:C:2021:133, bod 103 a citovaná judikatúra).

87 Preto treba zamietnuť tretiu časť prvého odvolacieho dôvodu ako neúčinnú a zamietnuť tento odvolací dôvod ako celok.

O druhom odvolacom dôvode založenom na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery

Argumentácia účastníkov konania

88 Svojím druhým odvolacím dôvodom Vialto uvádza sériu tvrdení, ktoré majú preukázať, že Všeobecný súd v bode 118 napadnutého rozsudku nesprávne dospel k záveru o neexistencii porušenia zásady ochrany legitímnej dôvery úradníkmi OLAF-u v prejednávanej veci.

89 V prvom rade napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený, pretože nevysvetľuje dôvod, pre ktorý nie je v prejednávanej veci splnená jedna z troch podmienok potrebných na uplatnenie zásady ochrany legitímnej dôvery.

90 V druhom rade bod 118 napadnutého rozsudku údajne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, keďže je v rozpore s judikatúrou týkajúcou sa zákazu retroaktívneho zrušenia správneho právneho aktu, ktorý priznáva subjektívne práva alebo podobné výhody. Uistenia poskytnuté úradníkmi OLAF-u v prvý deň kontroly týkajúce sa postupu vykonania tejto kontroly boli totiž zákonné. Vialto v tejto súvislosti spresňuje, že výnimka z usmernení OLAF-u nepredstavuje porušenie nariadenia č. 2185/96. V dôsledku toho úradníci OLAF-u nemohli tieto uistenia odvolať *a posteriori* a vyžadovať, aby sa táto kontrola uskutočnila tak, ako keby takéto uistenia neboli nikdy poskytnuté.

91 Okrem toho retroaktívne zrušenie správneho aktu by bolo zakázané, aj keby sa tento akt považoval za nezákonný.

92 V treťom rade sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 118 uvedeného rozsudku rozhodol, že Vialto sa nemôže vo svoj prospech odvolávať na porušenie zásady ochrany legitímnej dôvery vloženej do uplatňovania odlišného postupu v jej prospech, a to

napriek tomu, že odmietla vyhovieť žiadostiam úradníkov OLAF-u v súlade s článkom 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96. Predovšetkým formulácia tohto bodu vyvoláva dojem, že Vialto nekonala v dobrej viere. Okrem toho, keďže žiadosti úradníkov OLAF-u neboli v súlade s týmto ustanovením, jej odmietnutie vyhovieť týmto žiadostiam bolo úplne legálne. Ak by sa úradníci OLAF-u domnievali, že Vialto svojím správaním konala protiprávne alebo bránila vyšetrovaniu, boli by v súlade s článkami 4 a 9 nariadenia č. 2185/96 povinní požiadať o pomoc vnútroštátne orgány. Úradníci OLAF-u sa však rozhodli ukončiť kontrolu bez toho, aby postupovali podľa tohto postupu.

93 Komisia tvrdí, že druhý odvolací dôvod je sčasti neúčinný a v každom prípade nedôvodný.

Posúdenie Súdnym dvorom

94 Po prvé, pokiaľ ide o údajný nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku, treba pripomenúť, že z ustálenej judikatúry Súdneho dvora citovanej v bode 63 tohto rozsudku vyplýva, že povinnosť odôvodnenia neukladá Všeobecnému súdu vypracovať odôvodnenie, ktoré by vyčerpávajúcim spôsobom rozoberalo jednotlivo všetky úvahy vyjadrené účastníkmi sporu, odôvodnenie Všeobecného súdu teda môže byť implicitné pod podmienkou, že umožní dotknutým osobám oboznámiť sa s dôvodmi, pre ktoré Všeobecný súd neuznal ich tvrdenia, a poskytne Súdnemu dvoru dostatok prostriedkov, aby mohol vykonať svoje preskúmanie.

95 V prejednávanom prípade Všeobecný súd po tom, čo v bode 114 napadnutého rozsudku pripomenul podmienky, ktoré musia byť splnené na to, aby sa na zásadu ochrany legitímnej dôvery mohla odvolávať osoba podliehajúca súdnej právomoci, v bode 116 tohto rozsudku konštatoval, že v prejednávanej veci až po tom, čo Vialto odmietla vyhovieť zákonným žiadostiam úradníkov OLAF-u o zhromaždenie údajov, sa títo úradníci zhodli na odchýlke od postupu stanoveného v usmerneniach OLAF-u, pokiaľ ide o miesto získania údajov a ich spracovania, ako aj o nosič, ktorý bol na tento účel použitý. Okrem toho v bode 117 uvedeného rozsudku Všeobecný súd pripomenul, že OLAF bol na základe článku 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96 oprávnený mať prístup k údajom, ku ktorým mu Vialto prístup odmietla. Všeobecný súd z toho v bode 118 toho istého rozsudku vyvodil, že Vialto sa nemôže vo svoj prospech odvolávať na dostatočne závažné porušenie zásady ochrany legitímnej dôvery, ktorú vložila do uplatňovania odlišného postupu v jej prospech, a to napriek tomu, že odmietla vyhovieť žiadostiam úradníkov OLAF-u v súlade s článkom 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96.

96 Z bodov 113 až 118 napadnutého rozsudku tak vyplýva, že Všeobecný súd sa domnieval, že Vialto nebola oprávnená odvolávať sa na legitímnu dôveru v uplatňovanie dohody, ktorú sa rozhodla nedodržať.

97 Toto odôvodnenie je teda dostatočné na to, aby umožnilo spoločnosti Vialto pochopiť dôvody, pre ktoré bola jej argumentácia odmietnutá a Súdnemu dvoru vykonávať svoje preskúmanie. Nedostatok odôvodnenia uvádzaný spoločnosťou Vialto treba teda zamietnuť ako nedôvodný.

98 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti Vialto založené na judikatúre Súdneho dvora týkajúcej sa podmienok zrušenia aktu zakladajúceho práva, stačí konštatovať, že Vialto toto tvrdenie neuviedla v prvostupňovom konaní.

99 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora treba dôvod predložený po prvýkrát v rámci odvolania pred Súdnym dvorom zamietnuť ako neprípustný. V rámci odvolania je právomoc Súdneho dvora v zásade obmedzená na preskúmanie toho, ako Všeobecný súd posúdil žalobné dôvody, ktoré boli

pred ním prejednané. Ak by totiž účastníkovi konania bolo umožnené predložiť po prvýkrát až v konaní pred Súdnym dvorom dôvod, ktorý nebol predložený v konaní pred Všeobecným súdom, bolo by mu umožnené predložiť Súdnemu dvoru, ktorý má obmedzené právomoci v odvolacom konaní, širšiu vec, ako bola tá, ktorou sa zaoberal Všeobecný súd (rozsudok z 30. mája 2017, Safa Nicu Sepahan/Radal, C-45/15 P, EU:C:2017:402, bod 109 a citovaná judikatúra).

100 Toto tvrdenie treba preto zamietnuť ako neprípustné.

101 Po tretie, pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti Vialto, podľa ktorého sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 118 napadnutého rozsudku rozhodol, že Vialto sa nemôže odvolávať na porušenie legitímnej dôvery vloženej do uplatňovania odlišného postupu v jej prospech, a to napriek tomu, že odmietla vyhovieť žiadostiam úradníkov OLAF-u v súlade s článkom 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96, je potrebné uviesť, že Všeobecný súd tým, že vychádzal z toho, že Vialto odmietla poskytnúť niektoré informácie, hoci tak bola povinná urobiť, implicitne ale nevyhnutne rozhodol, že Vialto sa nemôže odvolávať na legitímnu dôveru v uplatňovanie dohody, ktorú sa rozhodla nedodržať.

102 Treba teda prijať záver, že konanie spoločnosti Vialto, keď sa odmietla podrobiť záväzkom prijatým voči úradníkom OLAF-u v rámci takejto dohody, znemožnilo uplatňovanie tejto dohody, takže táto spoločnosť sa ďalej nemôže odvolávať na legitímnu dôveru v jej uplatňovanie.

103 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 118 napadnutého rozsudku rozhodol, že Vialto nebola oprávnená odvolávať sa na legitímnu dôveru v uplatňovanie dohody, ktorú sa rozhodla nedodržať.

104 Tvrdenie spoločnosti Vialto, podľa ktorého v bode 118 napadnutého rozsudku došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu, teda treba zamietnuť ako nedôvodné.

105 Po štvrté, pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti Vialto, podľa ktorého formulácia bodu 118 napadnutého rozsudku vyvoláva dojem, že nekonala v dobrej viere, treba konštatovať, že toto tvrdenie je založené na nesprávnom výklade napadnutého rozsudku, keďže uvedený bod neobsahuje žiadne posúdenie v tomto zmysle, a preto musí byť zamietnuté ako nedôvodné.

106 Po piate, pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti Vialto, podľa ktorého žiadosť o zhromaždenie údajov podaná úradníkmi OLAF-u nebola v súlade s článkom 7 ods. 1 nariadenia č. 2185/96, z preskúmania prvého odvolacieho dôvodu, ktorý predložila Vialto, vyplýva, že toto tvrdenie treba tiež zamietnuť ako nedôvodné.

107 Po šieste, pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti Vialto založené na článkoch 4 a 9 nariadenia č. 2185/96, treba konštatovať, že Vialto takéto tvrdenie nepredložila v prvostupňovom konaní, takže musí byť v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora citovanou v bode 99 tohto rozsudku zamietnuté ako neprípustné.

108 Vzhľadom na uvedené skutočnosti treba druhý odvolací dôvod zamietnuť ako čiastočne neprípustný a čiastočne nedôvodný.

O treťom odvolacom dôvode založenom na porušení práva byť vypočutý

Argumentácia účastníkov konania

109 Svojím tretím odvolacím dôvodom Vialto tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil viacerých nesprávnych posúdení, keď v bodoch 121 až 123 napadnutého rozsudku zamietol jej tvrdenia týkajúce sa porušenia jej práva byť vypočutá.

110 V prvom rade zistenia uvedené v bode 121 napadnutého rozsudku týkajúce sa toho, že Vialto bola vypočutá zo strany OLAF-u, nie sú relevantné na preskúmanie otázky, či GR „pre rozšírenie“ porušilo jej právo byť vypočutá.

111 V druhom rade Všeobecný súd skreslil skutkový stav, keď v bodoch 94 a 122 napadnutého rozsudku uviedol, že stanovisko tohto GR k opatreniam, ktoré sa majú prijať voči spoločnosti Vialto, nebolo pre CFCU záväzné. Zo spisu totiž vyplýva, že takáto žiadosť bola pre CFCU záväzná. Nemohlo by to byť inak, pretože to isté GR by financovalo projekt, a teda by predmetnú zmluvu podpísalo.

112 Takéto skreslenie skutkového stavu mohlo viesť k nesprávnemu uplatneniu práva Všeobecným súdom. Všeobecný súd mal totiž dospieť k záveru, že GR „pre rozšírenie“ malo povinnosť vypočuť Vialto predtým, ako požiadalo CFCU o prijatie nevyhnutných opatrení stanovených v predmetnej zmluve s ohľadom na porušenie zmluvných povinností zo strany spoločnosti Vialto.

113 V treťom rade malo toto GR rešpektovať právo spoločnosti Vialto byť vypočutá aj v kontexte svojho odporúčania pozastaviť plnenie predmetnej zmluvy alebo časti zmluvy vykonávanej spoločnosťou Vialto, ktorú pripojilo k svojej žiadosti. Z judikatúry Súdneho dvora, najmä z jeho rozsudku zo 4. apríla 2019, OZ/EIB (C-558/17 P, EU:C:2019:289), totiž vyplýva, že právo byť vypočutý by sa malo rešpektovať aj v prípade, že inštitúcia Únie vydáva nezáväzné odporúčania.

114 Komisia súhlasí s analýzou Všeobecného súdu k právu byť vypočutý a navrhuje zamietnuť tretí odvolací dôvod ako nedôvodný.

115 Po prvé, aj za predpokladu, že Komisia mala vypočuť Vialto pred zaslaním svojho odporúčania CFCU, túto formálnu požiadavku v danom prípade dodržal OLAF ako útvar Komisie, ktorý odporúčanie vydal.

116 Po druhé Všeobecný súd bez toho, aby skreslil skutkový stav, konštatoval, že Komisia jednoducho vyzvala CFCU, aby prijala vhodné opatrenia, pričom v tejto súvislosti ako príklad vypracovala odporúčania. Stanovisko prijaté Komisiou voči spoločnosti Vialto teda nebolo pre CFCU záväzné. Skutočnosť, že Komisia projekt financovala, nemá za následok záväznosť takéhoto stanoviska.

117 Po tretie z rozsudku zo 4. apríla 2019, OZ/EIB (C-558/17 P, EU:C:2019:289), zjavne vyplýva subsidiárna povaha vypočutia pred orgánom vydávajúcim odporúčanie, zatiaľ čo dôraz sa kladie na rozhodovací orgán. Okrem toho situácia, o ktorú išlo vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, sa líši od situácie, o ktorú ide v tejto veci, pretože v prvej veci orgán vydávajúci odporúčanie a rozhodovací orgán patrili do rovnakej správnej štruktúry.

Posúdenie Súdnym dvorom

118 Pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie, ktorého sa údajne dopustil Všeobecný súd v bode 122 napadnutého rozsudku, treba uviesť, že Všeobecný súd v tomto bode rozhodol, že GR „pre rozšírenie“ nemalo povinnosť vypočuť Vialto predtým, ako CFCU prijala rozhodnutie o vylúčení spoločnosti Vialto z predmetnej zmluvy, keďže CFCU prijala toto rozhodnutie bez toho, aby bola viazaná stanoviskom GR „pre rozšírenie“ v tomto zmysle.

119 Vialto spochybňuje takýto záver a tvrdí, že aj za predpokladu, že by CFCU prijala uvedené rozhodnutie bez toho, aby bola viazaná stanoviskom GR „pre rozšírenie“ v tomto zmysle, malo toto GR pred prijatím takéhoto stanoviska vypočuť Vialto.

120 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 41 ods. 2 písm. a) Charty základných práv Európskej únie stanovuje, že právo na riadnu správu vecí verejných zahŕňa najmä právo každého byť vypočutý pred prijatím akéhokoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať.

121 Právo byť vypočutý tak zaručuje každému možnosť účelne a efektívne oznámiť svoj názor v priebehu správneho konania, a to skôr, ako bude prijaté akékoľvek rozhodnutie, ktoré môže nepriaznivo ovplyvniť jeho záujmy (rozsudok zo 4. júna 2020, SEAE/De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, bod 68 a citovaná judikatúra).

122 Treba tiež pripomenúť, že právo byť vypočutý je súčasťou práva na obhajobu, ktoré predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie, ktorá sa uplatní aj v prípade neexistencie osobitnej právnej úpravy v tejto oblasti. Táto zásada vyžaduje, aby osoby, ktorým sú určené rozhodnutia, ktoré významným spôsobom ovplyvňujú ich záujmy, mohli užitočne vyjadriť svoje stanovisko ku skutočnostiam uplatneným v ich neprospech s cieľom odôvodniť tieto rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júna 2016, Marchiani/Parlament, C-566/14 P, EU:C:2016:437, bod 51 a citovanú judikatúru).

123 Okrem toho, ako pripomenul generálny advokát v bode 121 svojich návrhov, porušenie práva na obhajobu, ktorého súčasťou je právo byť vypočutý, musí byť preskúmané v závislosti od osobitných okolností každého konkrétneho prípadu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. októbra 2011, Solvay/Komisia, C-110/10 P, EU:C:2011:687, bod 63).

124 Pokiaľ ide o stanovisko predmetného GR „pre rozšírenie“, treba uviesť, že článok 10 nariadenia č. 718/2007 v rámci všeobecných zásad vykonávania pomoci pred pristúpením naozaj stanovuje, že Komisia prenesie decentralizované hospodárenie niektorých akcií, ktoré sa vzťahuje aspoň na verejnú súťaž, uzatváranie zmlúv a platby, na prijímajúcu krajinu. Okrem toho z článku 21 ods. 1 písm. f) tohto nariadenia vyplýva, že prijímajúca krajina zriaďuje operačnú štruktúru podľa zložky IPA alebo programu. Okrem toho z článku 28 uvedeného nariadenia vyplýva, že operačná štruktúra je subjekt alebo skupina subjektov v rámci štátnej správy prijímajúcej krajiny, ktorá je zodpovedná za riadenie a vykonávanie tejto pomoci v súlade so zásadou riadneho finančného hospodárenia, a ktorá má na starosti najmä verejné súťaže, postupy udeľovania grantov a následné uzatváranie zmlúv (pozri v tomto zmysle uznesenie zo 4. júla 2013, Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon/Komisia a i., C-520/12 P, neuverejnené, EU:C:2013:457, bod 32).

125 Z toho vyplýva, že verejné zákazky zadávané tretími krajinami, ktoré môžu byť príjemcami pomoci v rámci IPA a podliehajú zásade decentralizovaného hospodárenia, zostávajú vnútroštátnymi zákazkami, a že podniky, ktoré predkladajú ponuky alebo ktorým sa predmetná zákazka zadáva,

majú právne vzťahy len s treťou krajinou zodpovednou za zákazku (pozri v tomto zmysle uznesenie zo 4. júla 2013, Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon/Komisia a i., C-520/12 P, neuverejnené, EU:C:2013:457, bod 34).

126 Vzhľadom na to, ako vyplýva z článku 10 ods. 1 nariadenia č. 718/2007, si Komisia ponecháva konečnú zodpovednosť za plnenie všeobecného rozpočtu, a teda má právomoc určovať sumy, ktoré sú prípadne vylúčené z financovania Úniou.

127 Vzhľadom na konečnú zodpovednosť Komisie za plnenie všeobecného rozpočtu je potrebné konštatovať, že list, v ktorom táto inštitúcia odporúča CFCU, aby nespolupracovala so spoločnosťou Vialto, pričom však uvádza, že sumy zaplatené tejto poslednej uvedenej spoločnosti v rámci predmetného projektu nie sú oprávnené na účely financovania z rozpočtu Únie, možno odôvodnene považovať za taký, ktorý môže mať v praxi značný vplyv na rozhodnutie CFCU, pokiaľ ide o opatrenia, ktoré sa majú prijať voči spoločnosti Vialto, pokiaľ ide o predmetnú zmluvu, ktoré by sa jej mohli nepriaznivo dotýkať, a ktorý nezanedbateľným spôsobom presahuje vplyv, ktorý sa očakáva od jednoduchého odporúčania.

128 Takéto zaujatie stanoviska Komisie tak môže mať pre dotknutý hospodársky subjekt také dôsledky, že tomuto subjekt sa musí umožniť, aby predložil pripomienky k správaniu, ktoré sa mu vytýka, a k opatreniam, ktoré sa majú voči nemu prijať v súvislosti s predmetnou zmluvou predtým, ako Komisia prijme svoje stanovisko k týmto otázkam (pozri analogicky rozsudok z 10. júla 2001, Ismeri Europa/Dvor audítorov, C-315/99 P, EU:C:2001:391, bod 29).

129 Toto stanovisko Komisie sa teda musí považovať za individuálne opatrenie, ktoré sa nepriaznivo dotýka spoločnosti Vialto v zmysle článku 41 ods. 2 písm. a) Charty základných práv Európskej únie.

130 Treba preto konštatovať, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 122 napadnutého rozsudku rozhodol, že Komisia nemala povinnosť vypočuť Vialto predtým, ako CFCU prijala rozhodnutie o vylúčení spoločnosti Vialto z predmetnej zmluvy.

131 Z bodov 121 a 123 napadnutého rozsudku však vyplýva, že Všeobecný súd vychádzal aj z okolnosti, že Vialto bola v prejednávanej veci vypočutá OLAF-om, aby sa vyvrátilo tvrdenie spoločnosti Vialto týkajúce sa porušenia práva byť vypočutý zo strany Komisie.

132 V tejto súvislosti treba konštatovať, že takáto okolnosť neumožňuje Komisii domnievať sa, že jej povinnosť vypočuť dotknutú osobu bola splnená.

133 V súlade s článkom 11 ods. 1 nariadenia č. 883/2013 totiž OLAF po skončení svojho vyšetrovania vypracuje správu z vyšetrovania, ku ktorej sa pripoja odporúčania jeho generálneho riaditeľa o opatreniach, ktoré sa majú alebo nemajú prijať v nadväznosti na vyšetrovanie. Článok 11 ods. 3 tohto nariadenia spresňuje, že správy a odporúčania vypracované po skončení externého vyšetrovania a akékoľvek príslušné súvisiace dokumenty sa v súlade s predpismi týkajúcimi sa externých vyšetrovaní zašlú príslušným orgánom dotknutých členských štátov a v prípade potreby príslušným útvarom Komisie.

134 Zo znenia a štruktúry týchto ustanovení vyplýva, že orgánu, ktorému sú tieto odporúčania určené, prináleží vykonať vlastné vyšetrovanie a vypočuť dotknutú osobu pred prijatím rozhodnutia, ktoré by jej mohlo spôsobiť ujmu.

135 V tomto kontexte ani štrukturálne väzby, ktoré existujú medzi OLAF-om a Komisiou, ju nemôžu zbaviť takejto povinnosti takým spôsobom, že by bolo možné domnievať sa, že Vialto už bola vypočutá touto inštitúciou, keď bola vypočutá úradníkmi OLAF-u.

136 Vzhľadom na to treba vyhovieť tretiemu odvolaciemu dôvodu a zrušiť napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom zamietol ako nedôvodnú výhradu spoločnosti Vialto týkajúcu sa porušenia práva byť vypočutý zo strany Komisie.

O žalobe na Všeobecnom súde

137 V súlade s článkom 61 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora Európskej únie môže Súdny dvor v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu buď sám vydať konečný rozsudok, ak to stav konania dovoľuje, alebo vrátiť vec Všeobecnému súdu na rozhodnutie.

138 Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie v zmysle článku 340 druhého odseku ZFEÚ je podmienený súčasným splnením podmienok, ktorými sú protiprávnosť konania vytýkaného inštitúcii Únie, skutočná existencia škody a existencia príčinnej súvislosti medzi konaním tejto inštitúcie a uvádzanou ujmou (rozsudok z 25. februára 2021, Dalli/Komisia, C-615/19 P, EU:C:2021:133, bod 41 a citovaná judikatúra).

139 V prejednávanej veci stav konania dovoľuje rozhodnúť o prvej z týchto podmienok týkajúcej sa konania Komisie.

140 Z dôvodov uvedených v rámci analýzy tretieho odvolacieho dôvodu predloženého spoločnosťou Vialto na podporu jej odvolania totiž vyplýva, že táto spoločnosť preukázala, že Komisia porušila právo byť vypočutý, ktoré predstavuje právnu normu, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom.

141 Pokiaľ ide o dostatočne závažnú povahu tohto porušenia, Vialto tvrdí, že Komisia sa nemohla slobodne rozhodnúť, či bude požadovať vylúčenie spoločnosti Vialto z projektu bez toho, aby jej poskytla možnosť byť vypočutá a uplatniť si svoje právo na obhajobu.

142 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora ak inštitúcia Únie disponuje iba výrazne obmedzenou, či dokonca žiadnou mierou voľnej úvahy, pre preukázanie dostatočne závažného porušenia práva Únie, ktoré môže zakladať mimozmluvnú zodpovednosť Únie, môže postačovať samotné porušenie tohto práva (rozsudok z 20. januára 2021, Komisia/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, bod 103 a citovaná judikatúra).

143 Ako však vyplýva z dôvodov uvedených v rámci analýzy tretieho odvolacieho dôvodu, Komisia mala povinnosť vypočuť Vialto predtým, ako predložila CFCU svoje stanovisko k opatreniam, ktoré sa majú prijať voči spoločnosti Vialto v súvislosti s predmetnou zmluvou, takže táto inštitúcia v tejto súvislosti nedisponovala žiadnou mierou voľnej úvahy.

144 Pokiaľ ide o zvyšnú časť, stav konania nedovoľuje rozhodnúť vo veci.

145 Ostatné podmienky vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie totiž Všeobecný súd nepreskúmal.

146 Okrem toho z bodov 25 a 26 napadnutého rozsudku vyplýva, že Vialto na pojednávaní pred Všeobecným súdom podstatne zmenila svoj postoj k rozsahu ujmy, ktorá jej údajne vznikla.

147 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sa Súdny dvor nemôže s dostatočnou istotou vyjadriť ku skutočnej existencii škody a existencii príčinnej súvislosti medzi porušením práva byť vypočutý zo strany Komisie a uvádzanou ujmou.

148 V dôsledku toho je potrebné vrátiť vec na rozhodnutie Všeobecnému súdu.

O trovách

149 Keďže vec musí byť vrátená Všeobecnému súdu, o trovách konania sa rozhodne neskôr.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

1. **Rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 26. júna 2019, Vialto Consulting/Komisia (T-617/17, neuverejnený, EU:T:2019:446), sa zrušuje v rozsahu, v akom zamietol ako nedôvodnú výhradu spoločnosti Vialto Consulting Kft. týkajúcu sa porušenia práva byť vypočutý zo strany Európskej komisie.**

2. **V zostávajúcej časti sa odvolanie zamieta.**

3. **Vec sa vracia Všeobecnému súdu Európskej únie, aby rozhodol o podmienkach vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Európskej únie týkajúcich sa existencie príčinnej súvislosti medzi porušením práva byť vypočutý zo strany Európskej komisie a uvádzanou ujmou, ako aj skutočnej existencie škody.**

4. **O trovách konania sa rozhodne neskôr.**

Podpisy